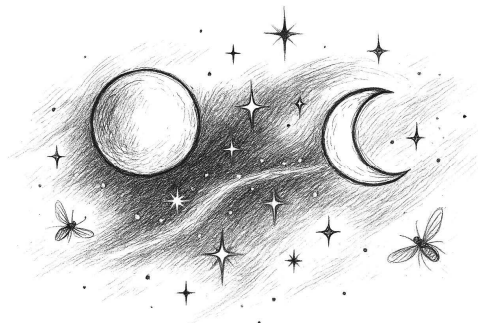

ELŐSZÓ

*Mindenkiben rejtőzik egy történet – egy emlék, amely túlmutat az időn,
talán egy másik élet visszhangja. De csak akkor hallhatjuk meg szavait,
ha az elme elcsendesedik, a világ zaja elhal,
teret engedve az emlékezésnek.*

Álom, álom, édes álom

A lilásan kavargó égbolt alatt Arkhánium felszíne olyan volt, mintha álom és rémálom küszöbén egyensúlyozna. Nem félelmetes módon – hanem amikor tudod, hogy valami több húzódik meg a háttérben, csak még nem döntötted el, hogy izgalmas-e vagy ijesztő.

A talaj finoman vibrált Dean talpa alatt, akár egy mély basszus, amit csak a teste érzékelt. Lassan, higgadtan levegőt vett. Nem volt ijedős típus – csak nem szeretett váratlanul misztikus üzeneteket kapni hajnali üzemmódban.

Általában gond nélkül tudott különbséget tenni képzelet és valóság között... de ez most, nos, ez ha-

tározottan az a kategória volt, amikor az agy azt mondja: „szép, meg minden, de miért lélegzik a fa?”

– Oké... ez új – mormolta maga elé, és megpróbált nem lenézni a szakadékba.

Lent a mélyben ugyanis egy szivárványfényben úszó rengeteg hullámozott. A fák lombja áttetsző volt, a gyümölcsök komótosan lüktettek, mintha közös, meditatív légzést végeznének. A szél valami édeskés illatot hordozott a hátán – vaníliát? Fahéjat? Vagy talán a friss, univerzális pánik aromáját. Nehéz volt eldönteni.

A távolban üvegszerű oszlopok magasodtak, a fénytörésben pedig egy város körvonala rajzolódott ki. Dean hunyorított; egyre tisztábban látszott egy monumentális építmény is, amely az ég felé nyúlva szinte összekötötte a földet a csillagokkal.

Óvatosan hátrébb lépett, de a talaj válaszul megremegett alatta, mintha egy láthatatlan erő száguldott volna végig rajta. A lilás árnyalatok elmélyültek, a horizonton vörös fénypázmák lobbantak fel.

Megtorpant. A szíve már a torkában dübörgött. Nem tudta volna megmondani, mitől, de a levegő is megváltozott körülötte: sűrűbb lett, feszesebb, mint egy gondolat, amely már nem tolerálja a csendet.

Aztán abban a pillanatban, ahogy elhatározta, hogy körülnéz, hirtelen, minden elsötétült. Éles, szaggatott csipogás hasított bele a reggelbe – egyre hangosabban, egyre könnyörtelenebbül.

Felriadt. Az ébresztő pirosan izzó számai vibrál-

tak a sötétben: 6:45. Zavartan pislogott. Egy másodpercig azt sem tudta, melyik világnak adjon hitelt. A mellkasát szorító érzés lassan oldódni kezdett, ahogy felismerte saját szobáját; egy félig megevett instant tészta az asztalon, félredobott jegyzetfüzetek, a fikusz, amit valószínűleg már két hete elfelejtett megöntözni, meg persze a radiátor halk zúgása.

Pont annyira volt átlagos a látvány, amennyire egy perccel korábban szürreális. Lecsapta az óra gombját, és a csend visszaköltözött a szobába.

Az idegen táj azonban újra meg újra felvillant lelki szemei előtt. Nem tolakodóan – inkább úgy, mint egy kíváncsi kis gondolat, ami a sarokban üldögél, a lábait lóbálva, és türelmesen várja, hogy előbb megidd a kávédat, aztán jöhetnek a kozmikus rejtélyek.

Dean felült, tekintete a falon lógó régi fotóra tévedt: egy közös képre édesanyjával, amelyet egy tengerparti nyaraláson készítettek, valahol Floridában. A homokban térdeltek, a háttérben a naplemente mázolta aranyra a hullámokat. Talán hat éves lehetett, arcán széles mosoly játszott, miközben épp egy homokvár romjait mutogatta. És mégis – a kép láttán furcsa bizonytalanság öntötte el. Mintha az emlék nem is a sajátja lett volna, hanem valaki másé; egy távoli, halványuló valóság darabja.

– Na jó, ácsi – dörmögte félhangosan. – Ha kezdődik a „ki vagyok én igazából hajnali hat-

negyvennyolckor” című műsor, akkor előbb kávét!
Azonnal!

Parkolópályára tette magában a gondolatot, aztán gyorsan felkelt és az ablakhoz lépett. Odakint minden teljesen normálisnak tűnt; egy mentőautó elhaló szirénája, egy túlbuzgó futó a járdán, a szomszéd kutya filozofálásnak is beillő ugatása. Semmi sem utalt arra, hogy néhány perccel ezelőtt máshol járt volna.

A fürdőszobába botorkált, és a zuhany hűvös folyamával próbálta kimosni a fejéből az emlékképeket. De az a nyamvadt lilás égbolt makacsul kitarzott, mint egy szín, amit képtelenség elfelejteni, ha egyszer már látta az ember.

Mire leért a konyhába, Rachel már az asztalnál ült, egy csésze kávéval a kezében. Arca fáradtnak tűnt, de a mosolya melegséget árasztott, ami valahogy mindig megnyugvással töltötte el Deant.

– Jó reggelt, álomszuszék! – mondta, miközben egy tányér frissen sült palacsintát csúsztatott elé. – Rosszat álmodtál? Hallottam, hogy sokat forgolódtál az éjjel.

Dean megakadt egy pillanatra. Köhintett egyet.

– Csak... egy furcsa álom. Semmi komoly.

Rachel bólintott, azzal a rutinos „oké, tudom, hogy ez csak terelés volt” féle félmosollyal, és elpakolt pár edényt.

Dean közben próbált úgy enni, mint aki tényleg itt van, a konyhában, a Föld nevű bolygón. Ám

ahogy figyelte édesanyját, egy régóta elnyomott gondolat lassan a felszínre tört benne, akár egy két-ségbeesett buborék a tó mélyéről.

– Anya... – kezdte óvatosan, maga sem tudva, miért most, miért pont így. – Milyen ember volt apa?

Rachel mozdulata megállt, mintha egy emlék hirtelen utolérte volna. A mokaáskanál egy tizedmásodpercig a levegőben függött, aztán egy halk, mégis jelentőségteljes koppanással a mosogató alján landolt.

– Apád... különleges volt – kezdte. – Másképp kezelte az életet, mint a legtöbb ember. Mintha minden problémában inkább a lehetőséget látta volna, és emiatt sokan felnéztek rá.

Aztán halkabban, szinte csak magának, hozzátette:

– Mindig hitt abban, hogy a világot jobba lehet tenni.

– Néha úgy érzem, hogy hiányzik, pedig nem is emlékszem rá – jegyezte meg Dean, ahogy letette a villáját.

Rachel ajkai finoman elnyíltak; egy pillanatra úgy tűnt, mondani akar még valamit, de végül csak lehunyta a szemét és a halvány mosoly visszatalált az arcára.

– Néha a hiány is kötődés, kicsim. És talán többet kapsz tőle, mint gondolnád.

Dean egy lemondó sóhaj kíséretében felállt, adott egy puszit édesanyjának, majd elindult.

Ahogy kilépett a házból, a hideg levegő azonnal arcon csapta. Fairfield utcái csöndesen nyújtózkodtak a reggelben; alig gurult el néhány autó, a madarak éneke pedig feltűnően lelkesnek hatott egy hétköznaphoz képest.

A város mindig is békés volt. Egy olyan hely, ahol a legnagyobb izgalom tavaly például az volt, amikor Mr. Anderson Golden retrievere megtagadta a pórázt, és három percre szabadságharcos lett.

Itt soha nem történt semmi különös – legalábbis idáig.

Az iskola felé tartva furcsa nyugtalanság lett úrrá rajta. Az éjszaka láthatatlan súlyként nehezedett rá, élénken az elméjébe égve.

– Komolyan, mi a fene... – morogta, és próbálta megragadni a részleteket, de azok már halványulni kezdtek, mint amikor egy mobiltelefon automatikusan visszaveszi a fényerőt.

A napfény szökdécselt az ágak között, a szél pedig játszadozva kergette a lehullott leveleket. A pirkadati nesztelenségben volt valami megfoghatatlan – mintha a világ megváltozni készülne, a valóság pedig próbálna természetesen viselkedni... csak kicsit túlerőlteti.

Amint belépett a Fairmont Hills ajtaján, a mindenség pixelsűrűsége átváltott standard iskolai káosz üzemmódba. Szekrénycsapódás. Vattacukorillatú parfüm fellegek. Hátizsákos „miért vagyok már megint itt?” sóhajok. A magas ablakokon át

ferdén beeső fény filterszerű csíkokat húzott a kockaköves padlóra.

Will lazán a falnak dőlt, inge félig kilógott a nadrágjából, mintha nem lett volna ideje rendesen felöltözni. A külvilág számára nemtörődömnek tűnhetett, de akik igazán ismerték, tudták, hogy ennél sokkal több rejlik benne – csak épp nem érezte szükségét, hogy ezt bizonygassa.

Emma a jegyzetei fölé hajolva állt, haját egy hanyag mozdulattal a füle mögé tűrte. Hosszú, szőke hullámai lazán omlottak a vállára; olyan természetes eleganciát sugárzott, hogy ahol megjelent, az embereknek egy pillanatra elállt a lélegzete.

Dean próbált mosolyt erőltetni az arcára, amikor melléjük lépett.

– Fáradtnak tűnsz – jegyezte meg a lány anélkül, hogy felnézett volna. – Nehéz éjszaka?

– Valami olyasmi – mormolta Dean, de mielőtt folytathatta volna, Will már közbe is vágott a szokásos pimasz vigyorával.

– Fogadjunk, hogy megint hajnalig PS-eztél. Mondd, hogy végre lenyomtad azt a pályát!

– Szeretnéd, mi? Nem, nem játszottam. Csak... valami nagyon különöset álmodtam. Bár már nem is emlékszem rá igazán.

– Szóval rólam álmodtál – bólogatott Will, mintha ez valami kozmikus törvényszerűség lenne. – Érthető... elég nehéz elfelejteni ezt az arcot.

– Vagy épp ezért volt különösen rossz álmom –

kontrázott rá Emma nevetve. – Az is teljesen érthető lenne.

– Ti reménytelenek vagytok – nyögött fel Dean vigyorogva.

Nevetésük betöltötte a folyosót, egy időre elnyomva azt a zavarba ejtő érzést, amely egész reggel ott motoszkált benne, akár egy ragaszkodó szúnyog a gondolatai ablakán.

Az órák eseménytelenül teltek. Dean próbált figyelni, de a betűk összefolytak előtte. Amikor a hátsó ablak felé sandított, egy pillanatra úgy tűnt, hogy a távoli égbolton valami megrezdült – halvány, lilás villódzasként. Mintha valaki nagyon messze megpiszkálta volna a kék mennyezet fényerejét.

A szíve kihagyott egy ütemet, ahogy az álombeli diavetítés ismét belopózott a tudatába. Gyorsan megrázta a fejét, és visszafordult a füzetéhez. Ujjai ideges dobszólót lejtettek a lap szélén.

Amikor végre megszólalt a csengő, egy túlélő rohamtempójával pakolt össze, és célba vette az ebédlőt. Átverekedte magát a diákok hömpölygő áradatain, és már majdnem elérte a lépcsőt, amikor Will mellészegődött. Ezúttal nem ért fülig a vigyora – inkább az a „valami nem stimmel, de még nem tudom mi” kifejezés ült az arcán.

– Minden oké? Ma valahogy... tényleg más vagy.

Dean vállat vont, tekintetét a cipőfűzőjén tartva.

– Csak az álmonon agyalok. Túl valóságos volt. Mintha egy... másik világban lettem volna. És azóta

másképp is érzem magam. Nem sokkal, de... valahogy mégis.

Will összehúzta a szemét.

– Haver, ezt hívják túlzott sci-fi fogyasztásnak. Vagy úgy... – színpadiasan közelebb hajolt. – hogy hétfő reggel.

– Na persze – horkant fel Dean. – Lehet, hogy csak nem kéne bezabálnom lefekvés előtt...

Will vállon veregette.

– Mindig itt vagyok, ha a valóságérzékelésednek támogatásra van szüksége. Oké, álmfejtésben nem vagyok guru, de ha ki akarod adni magadból, figyelj. Aztán találunk rá valami értelmes magyarázatot.

Dean halványan elmosolyodott, de belül továbbra is úgy érezte, mintha kirakós darabok közt matatna – és a kép sehogy sem akarna összeállni.

Az utolsó óra vége felé a fali órára pillantott. Az idő mintha lassabban telt volna; a mutatók szinte alig moccantak. Mrs. Harrington monoton hangja tompán zűgött aláfestéssé szelídülve, akár valami fehér zaj. A napsugarak lágyan szűrődtek be az ablakokon; hosszú árnyékokat vetettek a falra és a padokra.

Dean a tollát forgatta, majd kattogtatni kezdte a margón.

– Te is azt érzed, hogy ez a nap sohasem akar véget érni? – suttogta Emma egy cinkos félmosollyal.

– Valahogy tényleg olyan, mintha megállt volna az idő – felelte Dean fáradtan oldalra nézve.

– A világ leghosszabb földrajzórája – forgatta a szemét a lány. – Komolyan, mintha egy másik dimenzióban lennénk.

Dean akaratlanul is felkapta a fejét. *Egy másik dimenzió.* A megjegyzés újabb kérdéseket gyújtott benne.

– Hé, minden rendben? – kérdezte Emma, és finoman a fiú karjára tette a kezét.

– Persze, csak... kicsit kimerült vagyok, azt hiszem – vágta rá Dean gyorsan.

Emma gyanakodva nézett rá, ajkán már formálódott a következő kérdés, de Dean nem várta meg. Amint megszólalt a fémcsörgés, a lehető legudvariasabb menekülési sebességre kapcsol, és kiestt a teremből.

Emma sóhajtva követte, jegyzeteit a mellkasához szorította, és a néhány lépéssel utolérte a folyosón.

– Várj már. Ugye nem felejtetted el a holnapi témazárót? – kérdezte félrebillentett fejjel és az „ügyis tudom a választ” pillantása minden erejével.

Dean úgy pislogott rá, mintha a lány hirtelen mandarin nyelvre váltott volna.

– Milyen témazáró?

– Istenem... – Emma egy drámai, „a világ súlya a vállamon” fűjtatással a homlokát masszírozta. – Hát

persze, hogy elfelejtetted.

Dean felhúzta az orrát, és önironikusan elmosolyodott.

– Most jön a mentőakció, igaz?

– Ha szépen megkérsz, talán – húzta el a száját Emma, majd a kezébe nyomta a jegyzeteit. – De csak mert túl jó barát vagyok. Vagy mazochista. Még nem döntöttem el.

Dean elvette a füzetet, és oldalra pillantott, mintha valami csípős választ keresne, de végül csak megköszörülte a torkát. – Jó, oké... kösz, Emma. Tartozom eggyel.

– Csak eggyel? – emelte meg a szemöldökét a lány. – Te optimistább vagy, mint gondoltam.

– Majd törlesztek – motyogta Dean, próbálva elnyomni a vigyorát.

– Hm. Ezt már hallottam valahol – jegyezte meg Emma pont úgy, mint egy könyvtáros, aki nagyon jól tudja, hogy sohasem viszi vissza a delikvens a könyvet.

Miután elváltak, Dean a szokásos útvonalán indult haza.

A járda mentén egy idős férfi állt, akit még sosem látott a környéken. Volt benne valami... szokatlan. Amikor összeakadt a tekintetük, a férfi arca megfeszült – talán nem számított rá, hogy észreveszik.

Ahogy Dean elhaladt mellette, különös borzongás futott végig a gerincén. De mire ösztönösen visszafordult, az idegen már nem volt ott. Csak néhány

levél kavargott mögötte ártatlanul.

– Csodálatos. Most már embereket is haluzok – mormogta, majd odébb rúgott egy makkot, mintha az lenne a hibás.

Nem sokkal később azon kapta magát, hogy egyre gyorsabban lépked. Az elmúlt órák történései és az egész napos nyugtalanság lassan megmagyarázhatatlan szorongássá sűrűsödött benne. Mire végre belépett az ajtón, minden idegszála pattanásig feszült, akár egy túlhangolt gitárhúr.

– Szia, kicsim! Milyen napod volt? – kérdezte Rachel, miközben vizet töltött magának.

– Egész jó – dünnyögte, és válaszával együtt már indult is felfelé a lépcsőn.

Lerúgta a cipőjét, a táskát az ágy mellé dobta, és megpróbált tanulni. Kulcsszó: megpróbált. De viszonylag hamar el is engedte a dolgot; a szöveg öszszemosódott, az agya pedig nagyjából annyit fogott fel belőle, mint egy szobanövény.

Sóhajtva elterült az ágyon, előhalászta a telefonját, és bepötyögött egy üzenetet Emmának:

„Találkozunk a szokásos helyen? Próbálok tanulni, de a koncentrációm felmondta a szolgálatot... Levegő kell.”

Alig telt el két másodperc, és a kijelző villant is.

„Zseniális ötlet. Holnap legalább friss fejjel bámulhatjuk az üres lapot, hátha magától kitöltődik.”

Dean elmosolyodott.

„Akkor hozzuk a jegyzeteket is. Legalább úgy

tűnne, mintha komolyan próbálkoznánk.”

Egy szívdobbanásnyi szünet után megérkezett Emma válasza:

„Tíz perc múlva a tisztáson.”

Dean felpattant, bedobott pár füzetet meg egy tolat – mert az ember sohasem tudhatja, mikor támad rá a felelősségtudat – majd elindult lefelé.

A lépcső felénél azonban olyan hirtelen torpant meg, mintha valaki megnyomta volna rajta a „STOP” gombot.

Rámarkolt a korlátra. Nem félelemből... hanem inkább attól a valószerűtlen, bizsergető érzéstől, amikor úgy érzed, hogy az univerzum valami fontosat akar mondani, de csak szuszog a nyakadba, konkrétumok nélkül.

Miért érződik ma minden... elhangoltnak? – gondolta.

Mintha a világ ugyanazt a dalt játszáná – csak kicsit hamisan.

Dean pislogott néhányat, gondolván: hátha attól helyre áll a valóság, majd kilépett a házból.

A kis erdő felé vezető ösvényen az avar puhán roppant a talpa alatt. A szorítás pedig lassan engedni kezdett. Nem múlt el teljesen – de már nem úgy ült a mellkasán, mint egy túlméretezett macska. Tudta, hogy Emma képes lesz elterelni a gondolatait – legalábbis egy időre.

A mező szélén egy patak kanyargott, víztükre lústa fényfoltokat hányt a kövekre. Emma egy kidólt

fatörzsön ült a jegyzetei fölé hajolva, de amikor Dean letelepedett mellé, néhány másodperc múlva félre is tette őket, majd egy szál fűvet kezdett sodorgatni az ujjai között.

– Te tényleg képtelen vagy egyhelyben maradni – jegyezte meg Emma egy félmosollyal.

– Talán csak jobb társaságra vágytam a füzeteknél – vont vállat Dean, aki nem is nagyon próbálta ezt leplezni.

Csend telepedett közénk.

Nem kínos – inkább olyan, mint egy puha takaró egy hosszú nap után. A kis csermely békésen csobogott, a madarak pedig próbálták túllicitálni egymást, mintha fontos lenne, kié a főszóló. Dean tekintete a felszínen táncoló sugarakra tévedt, ahogy a gondolataiba mélyedt.

– Irigyled Willt, ugye? – szólalt meg Emma halkán. – Mert sohasem aggódik semmi miatt.

Dean meglepetten felé fordult.

– Ezt meg honnan...?

– Nem tudom... – vont vállat a lány. – Csak ráéreztem.

Dean már nyitotta volna a száját, amikor egy pillangó jelent meg a semmiből.

Szárnyai élénken vibráltak a fényben, ahogy kecsesen Emma vállára ereszkedett.

– Ugye nem mászik bele a hajamba? – súgta a lány feszült hangon oldalra kancsalítva, hátha így meg tudja lesni a saját vállát.

Dean felnevetett.

– Nyugi, szerintem csak összekevert egy virággal.

Emma grimaszolt, de a szája sarkában ott bujkált a mosoly. Az apró jövevény még egy hosszú pillanatig elégedetten üldögélt, aztán egy könnyed szárnysuhintással tovalibbent.

– Hát, ez egy kicsit... furcsa volt – lehelte Emma, majd cipőjével játékosan meglökte Deanét. – Na, most már tényleg tanuljunk.

Dean elmosolyodott, és úgy tett, mintha belelapozna a könyvébe. A délután vonakodva ugyan, de végül estébe hajlott. A nap már alacsonyan járt, a levegő hűvösebb lett, de egyikük sem sietett haza.

Emma elmélyülten böngészte a jegyzeteit, míg Dean... nos, hol fűszalakat tépkedett, hol kavicsokat dobált a vízfolyamba. Egyszer még a füzet szélére is ráfűjt, hogy lapozzon egyet helyette.

– Dean, könyörgöm... így képtelenség tanulni – sóhajtott Emma.

– Bocsi, nálam a matek egyenlő a túléléssel – védekezett, miközben hátradólt a fatörzsön.

Emma megcsóválta a fejét, de már nem bírta visszatartani a nevetést.

– Oké, ennyi elég lesz mára – mondta, miközben egy laza mozdulattal hátracsapta a copfját, és becsukta a füzetét.

– Ez most komoly? – vont fel a szemöldökét Dean, mint aki nem hisz a fülének.

– Ha eddig nem maradt meg, már nem is fog – fe-

lelte a szőkeség, majd széttárta a karját. – Meg aztán... lehet, hogy neked van igazad. Néha tényleg csak ki kell szellőztetni a fejünket.

– Látod? – vigyorgott Dean, aztán elégedetten a tarkója mögé fonta a kezeit. – Mindig mondom, hogy hallgatnod kéne rám.

– Most az egyszer beismerem, hogy igazad volt! – dörmögte Emma, mintha csak egy röpke csata vesztese lenne. – De ne szokj hozzá.

Nevetve indultak vissza a város felé. Emma közben lelkesen ecsetelte a menza örök rejtélyeit, például, hogy még mindig kétesélyes, miből van a 'lasagne'; meg Mr. Alan fura szokásait; és hogy Willék rendszeresen fogadásokat kötnek, hány percig horkol, mielőtt felriad.

Dean csak félig figyelt oda, mert valahol a színfalak mögött, még mindig ott ólálkodott az a megfogalmazhatatlan érzet. Nem volt rossz vagy ijesztő – inkább csak... kezdett egyre különösebbé válni.

Amikor elérték az elágazást, Emma megállt, és felé fordult.

– Holnap találkozunk? – kérdezte, aztán egy sürgősen választ váró pillantás kíséretében kiadta az utolsó parancsot: – És próbálj ma még pihenni egy kicsit, ha a tanulás már nem is igazán jött össze. Ki tudja, talán álmodban végre rájössz, hogyan köthetné össze Alex a tornaterem hangszóróját a Spotify-jával, hogy minden kosárdobásra felrobbanhasson a basszus.

– Vagy végre választ kapok az univerzum legnagyobb rejtélyére... – vigyorgott rá Dean kajánul.

– Hogy miért nem tudsz nyugton maradni... – jegyezte meg a lány az ajkába harapva.

– Inkább, hogy TE mikor fogsz végre egy napot lazítani... – vágott vissza Dean, már-már kihívóan.

– Jó, jó, holnap találkozunk – legyintett Emma.

Egy pillanatra elhallgatott, majd előrelépett, és megölelte.

– Holnap.

Dean meglepődött, de gyorsan viszonzta a gesztust. Aztán a lány hátralépett, de a tekintete még egy szívdobbanás erejéig ott maradt a fiú arcán. Végül egy rövid, a széllel táncoló integetéssel elindult.

Dean egy darabig még figyelte, ahogy eltűnik a házak között, majd felsóhajtott, és ő is hazafelé vette az irányt. Útközben felnézett az égre, és mintha újra ott lett volna... ám mielőtt megragadhatta volna az érzést, az elillant. Próbálta kizárni az egész képtelenséget, de valahol mélyen legbelül tudta, hogy nem lesz ilyen egyszerű...

Amint hazaért, rögtön bedőlt az ágyba. A megnyezetet bámulta, és érezte, hogy a teste fáradt, de az elméje túlságosan éber volt. Máskor pillanatok alatt elaludt volna, de most csak hánykolódott. Végül, valamikor hajnaltájt elnyomta az álom – de nem látott semmit. Sem furcsa világokat, sem ködös üzeneteket. Csak az üres feketeség vette körül.

Másnap reggel a vekker könyörtelenül zümmögni kezdett. Dean nyögve a párnájába fordult. Mintha csak egy perc telt volna el azóta, hogy nagy nehezen sikerült lehunynia a szemét.

Lassan kikászálódott az ágyból, megdörzsölte az arcát, és kóvályogva elindult a konyha felé. Félig csukott szemmel próbált valami reggelit varázsolni magának, miközben felpattintotta az ősrégi, vintage rádió gombját, amit még évekkel ezelőtt örökölt meg a nagytól. Csak háttérzajnak szánta – amíg egy sor meg nem ütötte a fülét: *"Is it real or am I just dreaming?"*¹

A keze félúton megállt a müzlis doboz felett. A dallam furcsán ismerősnek tűnt, de a szavak... mintha külön neki szóltak volna. Egy hosszú pillanatra csak állt ott, a reggeli fényekben fürdőzve, majd megrázta a fejét. Így próbálta figyelmen kívül hagyni, hogy ez több lehet, mint pusztán véletlen. Végül megragadta a dobozt, öntött magának egy tálba, majd leült az asztalhoz.

A kanala halkán csörrent, amikor az órára pillantott: 7:07. Emma mindig azzal nyaggatta, hogy az ilyen ismétlődő számoknak jelentésük van – a „szinkronicitás”, ahogy ő hívta, az univerzum jele. Ráadásul 11:11-kor rendre kíván is valamit, amitől Will általában a „fálnak ment”. Ő eddig csak legyintett rá, de most, hogy sorra botlott bele ezekbe a

¹ „Valóság ez, vagy csak álmodom?”

jelentéktelennek tűnő kis furcsaságokba, akaratlanul is elgondolkodott.

Talán tényleg semmi jelentőségük... mégis ott kísértett benne az érzés, hogy minden apróság összekapcsolódik. Söhajtva felhajtotta a maradék tejet, majd felkapta a táskáját, és kilépett az ajtón.

Az órák kábán vánszorogtak, mintha az idő is belenyugodott volna a hét eleji melankóliába. A tanterem levegője álmosítóan nehezedett mindenkire. A tankönyvek szavai üresen csengtek, a tanár hangja egyhangúan hömpölygött a háttérben, a táblára felírt egyenletek és definíciók pedig hirtelen teljesen értelmetlennek tűntek. A legtöbb diáknak ez csak egy átlagos nap volt, de Dean érezte, hogy őbenne valami – akár egy szürreális csavar egy történetben – elmozdult.

Ahogy a tanítás a végéhez közeledett, már csak egyetlen dolog tartotta benne a lelket: a délutáni edzés. Az amerikai futball mindig is a szenvedélye volt. Az utóbbi idők történései ellenére a pálya még mindig az a hely maradt számára, ahol minden a helyére került.

Mire kifutott csapattársaival, az égi korong már aranyárga fénybe vonta a pázsitot, és a világ egyszerűen megszépült. A levegőt betöltötte a frissen vágott fű illata, a sisakok és vállvédők tompa puffanásai, meg az edző határozott kiáltásai.

Dean kezdettől fogva kiemelkedő játékos volt, testfelépítése tökéletesen illett a posztjához; magas,

izmos, mégis mozgékony. Nem csoda, hogy ő viselte a csapatkapitányi címet. Mr. Miller gyakran mondogatta, hogy ösztönösen érzi a játék ritmusát, mintha előre tudná, mi fog következni.

Ma viszont valami más volt.

A bemelegítés után megkezdődött a gyakorló meccs. Dean a védőfal mögött állt a támadók mozgását figyelve. Az irányító felkészült a passzra, és ekkor egy szokatlan bizsergés futott végig rajta.

A lábai maguktól mozdultak, a labda elindult, és ő pontosan ott volt, ahol lennie kellett. Egy szívdobbanással azelőtt ugrott a levegőbe, hogy az elkapó elérhette volna.

Tökéletes szerelés.

A csapattársai felhördültek, az edző pedig elismerően füttyentett.

– Ez szép volt, Dean! Honnan az ördögből tudtad, hogy merre megy a passz?

– Nem tudom... – felelte zavartan. – Csak... véletlen volt.

A játék folytatódott, de az érzés nem tűnt el. Nem elég, hogy pontosan tudta, hová fognak helyezkedni a társai – úgy érezte, hogy minden rezzenésük, minden egyes parányi gesztusuk valahogy elárulja a következő lépéseiket, és ő már azelőtt érzékelte azokat, hogy ténylegesen megtörténtek volna. Mintha csak egy előre megírt koreográfia részei lennének.

De ez... lehetetlen, nem?!

Nem látott képeket vagy víziókat, nem voltak

misztikus fantazmagóriái. Az egész inkább egy belső érzés volt. Egy ösztön. Csakhogy sokkal erősebb, mint valaha.

Harmadszor is lecsapott egy támadásra, mire Jake megveregette a vállát.

– Oké, haver, ez már kezd ijesztő lenni. Mintha olvasnál a gondolataimban vagy ilyesmi.

Dean vállat vont.

– Talán csak szerencsém van.

De amikor az edzés véget ért, és mindenki az öltöző felé indult, az ő fejében csak egyetlen gondolat zakatolt: *ez nem lehetett egyszerű mázli.*

Az esti szél kellemesen csípte a bőrét, ahogy sisakját lóbálva kilépett az iskola területéről. Az utcák álmosan keresztezték egymást, csak néhány diák sietett hazafelé, időnként pedig elsuhant mellette egy-egy autó.

A fáradtságnak most kellett volna lecsapnia rá – kemény edzés volt, a végtagjai ólomsúlyúak, de ő mégis élénk maradt... A járda repedéseire szegezte a tekintetét, miközben automatikusan hazafelé vette az irányt. A házak ablakaiból halvány fények szűrődtek ki, az emberek vacsorához készülődtek, tévét néztek, éltek a megszokott életüket. Dean mégis úgy érezte, hogy egy láthatatlan fátyol választotta el ettől a normalitástól.

Ahogy közeledett a házuk felé, a csillagok már pislákolni kezdtek az égen, a levegőben pedig különös nyugalom honolt. Belépve csend és üresség fo-

gadta. Rachel még nem ért haza – valószínűleg megint túlórázott a kórházban. Amióta ápolóként dolgozott a helyi klinikán, egyre gyakrabban maradt bent késő estig.

Ledobta a táskáját a kanapéra, majd a hűtőhöz sétált, és kivett egy üveg sportitalt. Edzés után mindig jól esett valami hideg, de most, ahogy a konyhapultnak támaszkodva kortyolt belőle, nem jött a szokott felfrissülés.

Sóhajtvá lehuppant a kanapéra, bekapcsolta a tévét, és egy ideig csak bámulta a vibráló képernyőt. Ám egyik műsor sem kötötte le igazán. Csatornáról csatornára váltott, aztán végül inkább kikapcsolta. Mára már túl sok bizarr dolog történt ahhoz, hogy egy könnyed, szórakoztató műsor képes legyen elterelni a figyelmét.

A tekintete a könyvespolcra tévedt, ahol a családi fotóik sorakoztak bohókás keretekben. Felállt, és leemelt egyet: az anyja mosolygott rajta, mellette pedig egy férfi állt – az apja.

Nem ismerte őt. Rachel néha mesélt róla, de a beszélgetések mindig fájdalmas gyorsasággal értek véget. Úgy tűnt, hogy valami hiányzik a képről. Valami, ami ott volt előtte, de mégsem látta.

Ahogy visszatette, megakadt a szeme egy kopott dobozon a polc sarkában, amelyet addig észre sem vett. Vastag porréteg ült rajta, mintha évek óta nem nyúlt volna hozzá senki. Rövid habozás után kibányászta, és leült vele a kanapéra.

Óvatosan felnyitotta a fedelét; régi papír szaga volt, és enyhe penészillat szállt fel belőle. A mélyén megsárgult dokumentumok és egy napló lapult, tele ismeretlen kézírással. Dean végighúzta ujjait a kopott boritón. Hátborzongató érzés volt megérinteni. Nem tudta megmagyarázni, miért, de mintha egy elfeledett emlék halvány foszlánya kúszott volna elő a tudata legmélyéről – nem társult hozzá konkrét jelenet, mégis zsigeri ismerősséggel töltötte el.

Az első oldalon dőlt betűkkel írt feljegyzések sorakoztak:

„Nem-lineáris térszerkezeti deviációk – az SRM percepciós mátrixának interferenciái”

„Földi referenciapont: (RA: 10h 37m 0s, DEC: +11° 52' 0)”

„Lokalizált tudati inkoherencia a kollektív mezővel → percipiált divergencia”

Dean szíve egyszerre a szokásosnál is hevesebben kezdett dolgozni. Lázasan lapozott tovább. Ahogy egyre mélyebbre jutott, úgy vált a füzet tartalma egyre nyugtalanítóbbá. Egyszerre hatott személyesnek, mégis megfejthetetlennek. Kusza képletek, bizarr rajzok és zűrzavaros megjegyzések váltották egymást:

„Az SRM által stabilizált mező? → bizonyos egyéneknél észlelt anomáliák (pl. időérzékelési fluktuációk, tudati prediktív rezonancia).”

„Spontán érzékelési torzulások?”

A homlokát ráncolva bámulta a sorokat. Néhány szót felismert, de együtt még mindig értelmezhetetlenek tűntek. Túl tudományos, túl bonyolult volt – mintha egy olyan nyelven íródott volna, amit még a Google Translate sem ismert volna fel.

A „tudati prediktív rezonancia” kifejezés különösen megragadta a figyelmét. Nem teljesen értette, de valami oknál fogva úgy érezte, hogy akár róla is szólhatna. Az az érzés... amikor még meg sem látsz valamit, de már tudod, hogy „ott vár a következő sarkon”. Vagy amikor egy gondolat átfut az agyadon, és nem sokkal később valósággá válik. Egyesek szerint ez csak a véletlen műve. De ha így van, akkor miért ismétlődik meg újra és újra?

A jegyzet tovább fokozta a „frászt”:

„A temporális észlelés instabilitása egyes alanyoknál anticipált eseményérzékelést eredményezhet.”